

12.7.2010

СЪОБЩЕНИЕ ЗА ЧЛЕНОВЕТЕ НА ЕП

Относно: Петиция 1119/2008, внесена от John Ashford, с британско гражданство, относно несъвместимостта на Португалския закон за несъстоятелност с търговските правила на ЕС

1. Резюме на петицията

Вносителят на петицията разглежда въпроса за Португалския закон за несъстоятелност, според който управителят на производството по несъстоятелност може да анулира договори, сключени в рамките на двете години, предшестващи производството по несъстоятелност. Вносителят изтъква, че тази ситуация създава конкретни трудности във връзка с трансграничните транзакции на чужди инвеститори и тъй като вярва, че португалският закон е несъвместим с търговските правила на ЕС, той моли Европейския парламент да се заеме с въпроса.

2. Допустимост

Обявена за допустима на 26 януари 2009 г. Комисията е приканена да предостави сведения (член 202, параграф 6 от Правилника).

3. Отговор от Комисията, получен на 25 септември 2009 г.

„Вносителят на петицията разглежда въпроса за Португалския закон за несъстоятелност, според който управителят на производството по несъстоятелност може да анулира договори, сключени в рамките на двете години, предшестващи производството по несъстоятелност.

Европейската комисия не е в състояние да предприеме каквото и да било действие при подобен случай. Съгласно Договора за създаване на Европейската общност и Договора за Европейския съюз Европейската комисия няма общи правомощия да се намесва в

случаи, които нямат връзка с правото на Европейския съюз.

Въз основа на информацията, предоставена от вносителя на петицията, е установено, че случаят се отнася до националното материално право.“

4. Отговор от Комисията, получен на 12 юли 2010 г.

Вносителят на петицията се оплаква, че в предишния отговор от Комисията не се посочва на какво основание не съществува връзка с европейското право, като същевременно не е разумно да се разчита на португалското материално право при прилагането на разпоредбите за несъстоятелност.

Съгласно Договора за функционирането на ЕС Комисията няма общи правомощия за намеса в отделни случаи, отнасящи се до проблеми във връзка с общо правораздаване, неефективност на съдебната система и в частност въпроси като описаните в петицията, освен ако не съществува нарушение на европейското право.

Съгласно действащото право на ЕС не съществуват европейски правила за законови изисквания, свързани с клауза за възстановяване на дължими суми или използването на показания при производства по несъстоятелност. Тези въпроси са с материален характер, като процесуалните аспекти на производството по несъстоятелност остават в сферата на компетентност на държавите-членки. Следователно те се уреждат от националното право.

Съществува Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета относно производството по несъстоятелност, който предвижда правила от международното частно право при презгранични производства по несъстоятелност. Регламентът създава общи схеми за взаимодействие между различни режими на несъстоятелност. Съгласно член 39 от него всеки кредитор, чието обичайно пребиваване е в ЕС, има право да предяви вземанията си във всяко висящо производство по несъстоятелност в ЕС, свързано с имуществото на длъжника. Националното право обаче следва да се прилага към производствата, т.е. законодателството в областта на несъстоятелността на държавата, в която е образувано производство, или законодателството на държавата, в която е регистрирано недвижимо имущество. По силата на член 4 законът на държавата на образуване на производството определя в частност предявяването, установяването и приемането на вземанията, реда за изплащане на вземанията и правата на кредиторите, нищожността на правните действия.

Следователно въз основа на допълнителната информация, предоставена от вносителя на петицията, не е възможно да се установи евентуално нарушение на Регламент ((ЕО) № 1346/2000 на Съвета.

Освен това не е ясно как член 63 от ДФЕС (предишен член 56 от ДЕО), който забранява всички ограничения върху движението на капитали, би се прилагал в този случай. В действителност не съществува правен акт на ЕС относно закупуването на частна собственост, освен във връзка с временно ползване (Директива 94/47/ЕО). Въпросите, свързани с недвижимото имущество, трябва да се разглеждат съгласно съответното

национално право. Националните органи и съдилища могат да разглеждат отделни случаи.

Освен това ако търси правна защита съгласно Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, вносителят на петицията следва да се обърне директно към Европейския съд по правата на човека. Обаче той може да сезира горепосочения съд само след като е изчерпал всички национални средства на разположение в държавата, която има юрисдикция, и в срок от шест месеца след произнасяне на окончателно решение на национално равнище.

При липса на нарушение на правото на ЕС Комисията няма правомощия за предприемане на действия в този случай.